

הקדוש ברוך הוא משמו,
שהיא אות ה"א, שבו נברא
העולם.

ותניא אמר רבי יוחנן
מטטרון שר הפנים שהוא
נער עבד מרבו האדון
המושל עליו, ממונה על
הנפשה בכל יום להספיק
לה מאותו האור שנצטוה,
והוא עתיד למסיב חושבן
פטקה בbatis קברי מן דומה
ולאחוזה ליה קמי מאריה,
והוא ימין ל מעבד חמייר
ההוא גראם תחות ארעה
لتקנא לנופיא ולקיימא
לון בשלימותה ונופא בלא
גשמה (בונמא) דקורשא
בריך הוא ישדר לה
לאתרה.

אמר רבי יצחק באורה
שעה מה כתיב, ויאמר
אברהם אל עבדו וכן ביתו
המושל וגנו. מהו אל עבדו,
אי בחכמתא דא נסתבל
מהו אל עבדו. אמר רבי

בטיל נחש מאיבון חווין
וקטיר ליה קמיה ובזע (ז"ג)
(ע"א) **רישיה ואפיק לשגיה**
ונטיל שעבין ידיין ואוקיד
כלא ועבד מגיה קטרתא
חדא, לבתר בטיל רישא
זה הוא חוויא ובזע ליה
לאربع סטרין ועבד מגיה
קטרתא אחרא.

עבד עגלא חד, והוה
אמר מלין ועבד
עובדין אחרניין, עד
דאמשיך עלייה רוחין
מסאBIN, ואודיעין ליה מה
דאצטראיך, ועבד בהו
עובדיו כפום מה דאיון
ידע מסטרא זה הוא חוויא
דרקיעא. מתמן אטמשך
בעובדי וחרשו עד
דאמשיך עלייה רוח מה הוא
נחש קדמאה.

נֹהֲרָאִי לֹא נִסְתַּכֵּל אֶלָּא
בִּמְהָ שֶׁאָמַר עָבָדוּ, עָבָדוּ שֶׁל
מֶקְומָם. (זֶקְוּ בֵּיתְךָ) הַקָּרוּב
לְעַבּוֹדָתְךָ, וְמִאן אִיהָוּ, וְהָ
מַטְמָרוֹן בְּדַקְאָמָרָן, דְּאִיהָוּ
עַתִּיד לִיפּוֹת לְגֻפָּה בְּבָתִּי
קְבָרֵי.

הַקָּרָא הוּא דְּבָתִּיב וַיֹּאמֶר
אֶבְרָהָם אֶל עָבָדוּ, וְהָ
מַטְמָרוֹן עָבָדוּ שֶׁל מֶקְומָם.
(קְפָא אֶזְקָוּן בֵּיתְךָ, שֶׁהָוָא תְּחִלָּת בְּרִזְוֹתְךָ
שֶׁל מֶקְומָם. הַמּוֹשֵׁל בְּכָל אֲשֶׁר לְהָ שְׁנַתְנוּ לוּ
קְדוּשָׁא בְּרִיךְ הוּא מִמְשָׁלָה עַל כָּל
צְבָאוֹתְךָ.)

וְתַּאֲנָא אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן
אָמַר רַבִּי יוֹסֵי אָמַר רַבִּי,
כָּל צְבָאוֹתְךָ שֶׁל אָתוֹן עָבָד
נוֹטְלִים אָוֹר וְנַהֲנִין מִזְיוֹן
הַגְּשָׁמָה, רַתָּא אָוֹר
הַגְּשָׁמָה לְעוֹלָם הַבָּא גָּדוֹל
מְאוֹר הַכְּפָא. וְהָא מִהַּכְּפָא
גַּטְלָה הַגְּשָׁמָה. אֶלָּא וְהָלַפְיִ
הַרְאָוי לְזָהָה לְפִי הַרְאָוי לְזָהָה.
רַב נַחֲמָן אָמַר גָּדוֹל מְאוֹר
הַכְּפָא מִמְשָׁדְבָתִיב, (יְחוּקָאֵל
א) דָמוֹת בְּמִרְאָה אָדָם עַלְיוֹ

וּמְהַכְּבָא הָוָה יִדְעַ יִדְעַן
וְחַרְשֵׁין וְקוֹסְמִין.
וּבְגִין כֵּךְ כְּתִיב וְלֹא הַלְךָ
כְּפָעַם בְּפָעַם ?קְרָאת
בְּחַשִּׁים, בְּחַשִּׁים וְדָאי,
וּעֲקָרָא וּשְׂרָשָׁא בְּמִסְאָבוֹתָא
אִיהָוּ בִּמְהָ דְּאַתְּמָר, וְלֹבֶתֶר
שִׁירָוֹתָא דְּכָלָא לֹא אִיהָוּ
אֶלָּא בְּנָחֵש.

אָמַר רַבִּי יוֹסֵי אָמַאי כָּל
זִיְגִי חַרְשֵׁין וְקוֹסְמִין
לֹא אֲשַׁתְּכַחַוו אֶלָּא בְּגַשְׁיָא.
אָמַר לִיהְיָה הַכִּי אָוְלִיפְנָא
מִדְאֲתָא בְּחַשׁ עַל חַוָּה הַטִּיל
בָּה זָהָםָא, בָּה אַטִּיל וְלֹא
בְּבָעַלְהָ. אָמַר הַכִּי הָוָא
וְדָאי, אַתָּא רַבִּי יוֹסֵי
וּבְשָׁקִיהָ לְרַבִּי יִצְחָק, אָמַר
בִּמְהָ זָמְבִּין שָׁאַילְנָא הָאֵי
מַלְהָ וְלֹא זִכְינָא בָּה אֶלָּא
הַשְׁתָּא.

מִלְמָעָלה, מֵאֵי עָלֵי
וְהָרוֹן.
וּבְשָׁהָוָה הַוְלֶךְ לְעֲשׂוֹת
שְׁלִיחוֹתוֹ כֵּל צְבָאותיו
וְהַמְּרַכְּבָה שֶׁלֽוּ נַזְגִּינִין מִאָתוֹ
הַזָּהָר. הַדָּא הוּא שְׁנִשְׁמָה
אוֹמְרָת לוֹ (דְּכִימָה) שֵׁם נָא
יְהָה, בְּלוֹמֵר סִיעַתָּה, תְּהַת
יְרֻכִּי, וְהָאָרֶר הַגְּשָׁפָע מִן
הַגְּשָׁמָה עַלְיָהֶם.

אמֶר רַבִּי יְהוֹדָה בֶּרְבִּי שְׁלוֹם
בְּהָדָק בְּכָלָנוּ בְשָׁעָה שְׂזוֹה הַוְלֶךְ
בְּשְׁלִיחוֹתוֹ שֶׁל מִקּוֹם,
קוֹדֵשׁ אֶבְרִיךְ הוּא מְנִיעָה כָּל
צְבָאותיו שֶׁל מִעָלה בְּאֹתָה
אֶחָת מִשְׁמוֹ. אֶמֶר רַב הַונָּא
בְּהָדָק יְרֻכִּי בְּגִימְטָרִיא רְגָם.
בְּלוֹמֵר הַגְּשָׁמָה אוֹמְרָת שֵׁם
נָא יְהָה סִיעַתָּה תְּהַת מִעָלָתוֹ
שֶׁל רַם וְנִשְׁאָה הַמּוֹשֵׁל עַל
הַבְּלֵל וְלֹאָחָר שְׁצִוָּה סִיעַת
עַלְיוֹנִים תְּהַת יְדוֹ אַנְיָה
מִשְׁבִּיעָה שְׁבוּעָה גְּדוֹלָה בָּוּ.
אֶמֶר רַבִּי יְצָחָק אֱלֹהִי
הַשּׁמִים וְאֱלֹהִי הָאָרֶץ. הַזָּהָר

אָמֶר לֵיהֶן כָּל הַגִּי עַזְבָּדִין
וְכָל מַה דִּידַע בְּלִיעָם
מִאָן אֲתָר אֹלִיפָה לֵיהֶן. אֶמֶר
לֵיהֶן מַאֲבוֹי. אָבֵל בָּאַיְנוֹן
הַרְרִי קָדָם דָאִיהֶן אָרֶץ קָדָם
אֹלִיפָה כָּל חַרְשִׁין וְכָל זִיגִי
קָוָסְמִין. (שמות קיב) בְּגִין
דָבָאַיְנוֹן טוּרִי אַיְנוֹן מְלָאָכִי
עַזְ"א וְעַזְאָל, דָאָפִיל לְזֹן
קוֹדֵשׁ אֶבְרִיךְ הוּא מִן שְׁמִיא
וְאַיְנוֹן קְטִירִין בְּשַׁלְשָׁלָאִי
דָפְרוֹלָא וְאָודִיעַן חַרְשִׁין
לְבִגְיִ נְשָׁא, וּמְתַפְּן הָוָה יְדַע
בְּלִיעָם כִּמֵּה דָאָת אָמֶר מִן
אָרֶם יְגַחְנִי בָּלָק מֶלֶךְ מוֹאָב
מְהַרְרִי קָדָם.

אֶמֶר לֵיהֶן וְהָא בְּתִיב וְלֹא
הַלְּךְ כְּפָעָם בְּפָעָם
לְקַרְאַת נְחַשִּׁים וַיַּשֵּׁת אֶל
הַמְּדָבָר פְּנֵיו. אֶמֶר לֵיהֶן
סְטוּרָא תְּתַאֲהָ דָאַתִּיא מִרְוִית

וְאָמַר בֵּין שֶׁהוּא הַפִּל, לְטֹה
גָּאָמַר אֱלֹהִי הַשָּׁמִים, אָמַר
רַبִּי יְהוּדָה שֶׁהוּא אֲדוֹן עַל
הַפִּל, בְּבֵית אַחֲת וּבְרָגְעָם
אֶחָד הוּא מִנְיָע לְפִל וּבְלָם
בְּאַיִן נִגְדוּ. רַבִּי יִצְחָק אָוֹמֵר
עַל שְׁתִּים אָוֹתִיות מִשְׁמוֹ
לְהֹרוֹת שֶׁהוּא הַפִּל וְאַיִן

אַחֲרַ בְּלָתוֹ:

וְאַשְׁבִּיעָך בֵּין אֱלֹהִי הַשָּׁמִים
וְאֱלֹהִי הָאָرֶץ. אָמַר רַב הַוִּינָּא
וְאֵי הַוִּינָּא עַמְהוֹן דְמָרָי
מִתְנִיתָא בְּד גָלוּ רֹזָא דְנָא
לֹא אִיפְרְשָׂנָא מִנְהוֹן חַבִּי,
דְהָא אָנָא חַוו עַמִּיקָן סְגִיאָין
בְּפּוּמֵיכָיו דְגָלוּ וְלֹא אַתְחִיזָן
לְכָל אִינִישׁ. תָא חַוו, שְׁבוּעָת
קְיִימָא דָא אָוַיְיָ לָה נְשָׁמָתָא
דְבָתִיב אָשָׁר לֹא תַקְה אַשָּׁה
לְבָנִי.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק מִהְכָּא
מִשְׁמָע שֶׁהַזָּאִיל וְאַתָּה הַוְּלִיך
בְּשִׁלְחוֹת וְה לֹא תַקְה אַשָּׁה
לְבָנִי, בְּלֹוֶר שְׁלָא תַקְה גַּונְפָּס
לְבָנִי (דְאַל בְּגִינִּינִי) לִיבְנֵס

מִסְאָבָא דְלַעַילָא, הוּא רֹוח
מִסְאָבָא דְשַׁלִיט בְּמִדְבָּרָא
כִּד עֲבָדו בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יִתְעַגֵּלָא בְּגִינִּין לְאַסְתָּאָבָא
בְּהַדִּיה דְאִיהָו תִּתְהָא,
וּבְכָלָא (דף קכו ע"ב) עֲבָד חַרְשָׁוִי
בְּגִינִּין דִּיכּוֹל לְאַעֲקָרָא לוֹן
לְיִשְׂרָאֵל וְלֹא יִכְיל.

אָמַר רַבִּי יוֹסֵי הָאֵי דְאַמְרָת
בְּקָדְמִיתָא דְכָד נְחַשָּׁ
אַתָּא עַל חַוו אַטִיל בָה
זָהָמָא שְׁפִיר, אַבְלָה
תַּבְגִּין דְכָד קָאִימָו יִשְׂרָאֵל
עַל טְוִרָא דְסִינִי פְּסָק מִבְּיִיחָו
זָהָמָא. יִשְׂרָאֵל דְקַבְּילָו
אוֹרִיִּתָא פְּסָק מִבְּיִיחָו
זָהָמָא, אַבְלָה שָׁאָר עַמִּין
עוֹבְדִי עֲבוֹדָת כּוֹכְבִים
וּמִזְלֹות דְלָא קַבְּילָו
אוֹרִיִּתָא לֹא פְּסָקָא זָהָמָא
מִבְּיִיחָו.

בגוף אחר בגוף זר בגוף
שאינו ראוי לו, אלא בהhoa
ממש שהוא שלוי, בהhoa
ממש שיצאת מפנו, הרא
הוא דכתיב כי אם אל ארצי
ואל מולדתי תלך.

אמר רבי יוסי מהו ולקחת
אשה לבני ליצחק. אמר רבי
יצחק אותו הגוף שנצטער
עמי באותו העולם, ולא היה
לו הנאה וכسوف בו מפני
יראת קונו, אותו הגוף ממש
תקח ליצחק עמו בהאי
שמחת הצדיקים. ליצחק
עמו בשמחת הקדוש ברוך
הוא, ליצחק עמו בעבשו
עת שחוק בעולם הרא הוא
דכתיב, (תהלים כבו) אן יפלא
שחוק פינו וגנו.

אמר רבי יהונתן בר יצחק
תא שמע אין מלאך אחד
עושה אלא שליחות אחד,
ולא ב' שליחות בבה אחת.
וتنיא אמר רבי אבא מלאך
אחד אשר כספת הופר

אמר ליה שפיר קאמרת,
אבל תא חזי,
אוריתא לא אתיהיבת
אלא לדכורי דכתיב, (דברים ד)
זוatz התורה אשר שם משה
לפני בני ישראל. דהא בשוי
פטירין מפקודי אוריתא.
 ועוד דהדרו כלחו
לזוהמתן בקדmittא
בתר דחתוג, ואתתא קשייא
לאתפרשא זוחמא מנה יתר
מגברא. ובגין כד אשתחוו
בשין בחרשיא ובזוחמא דא
יתיר מגוברים. דהא בשיא
מסטרא דשמאלא קא אתין
ואתדבקו בדינה קשייא,
וסטרא דא אתדבק בהו
יתיר מגוברים כמה דאמר
בגין דאתיא מסטרא דдинא
קשייא, וכלא אתדבק ואזיל
בתר זיניה.

בְּמַתְנֵיו עֲתִיד לְהֶרְשִׁים כֹּל
אֶחָד וְאֶחָד עַל מִצְחוֹ,
וְלֹא חֶרֶב בֵּן הַשְּׁר הַגָּדוֹל הַוְּלָךְ
לְתַקְזּוֹ כֹּל אֶחָד וְאֶחָד
וְלַהֲעַמִּדוֹ לְקַבֵּל נִשְׁמָתוֹ,
הַדָּא הוּא דְּבָתִיב הַוּא יִשְׁלַח
מַלְאָכוֹ לְפָנֵיךְ וְלַקְחָת אַשְׁהָ,
מַאי לְפָנֵיךְ לְפָנֵי שְׁלִיחוֹתֶךָ.
רַבִּי (אלעזר) אֱלִיעֹזֶר אָזֶל
לְמַחְמֵי לְרַבּוֹ יוֹחָנָן בֶּן זְפָאִ
רַבְּיָה, וְהַוּא יוֹמָא רִישׁ
יִרְחָא הַוּה, כְּדֵם מַטָּא גְּבִיה
אָמַר לֵיהּ לְהַקְבִּיל פָּנֵי רַבּוֹ.
אָמַר לֵיהּ לְאוֹ עַל כֵּד
אָמְרִית. אֶלְאָ אָנָּא חַמִּי
בְּאַנְפָךְ דְּמָלָה חַדְתָּא אַית
גַּבְדָּ מַאֲינָנוּ עַמִּיקִים דָּאַת
עֲתִיד לְמַתְבָּעַ.

אָמַר לֵיהּ, חַמִּינָא הָאֵי אָוֹר
הַרְאָשׁוֹן דְּמַטְלָנוֹי עַשְׂרָה
וּבְעַשְׂרָה נְטִיל, וּבְרוֹא
דְּעַשְׂרָה נְהִיגָּ לְכָלָא,
וּבְאַתְוֹתָא דְּעַשְׂרָה עַבְדִּים
עוֹבְדוּ. וְתַאֲנָא עַשְׂרָה
פְּתָקִין עַשְׂרָה מִפְתָּחָן דְּבִי

תָּא חֹזֵי, דְּהַכְּיָה הוּא כִּמָּה
דְּאָמִינָא, דְּבָלָעָם הַוּה
אַסְתָּאָב בְּקַדְמִיתָא בְּגִין
לְאַמְשָׁבָא עַלְיָה רַוְחָא
מְסָבָא. פְּגִוָּנָא דָא אַתְּתָא
בְּיוּמִי דְּמָסָבָא דִּילָה אַית
לֵיהּ לְבָר נְשָׁלָשׁ לְאַסְתָּמָרָא
מִפְהָ, בְּגִין דְּבָרוּת מְסָבָא
אַתְּדָבָקָת וּבְהַהְוָא זְמָנָא אֵי
אִיהֵי תַּעֲבִיד חַרְשֵׁין אַצְלָחוֹ
בִּידָהָא יִתְיַיר מְזָמָנָא אַחֲרָא,
דְּהָא רַוַּת מְסָבָא שְׁרִיאָ
עַמָּה, וּעַל דָא בְּכָל מָה
דְּקָרִיבָת אַסְתָּאָב, כֹּל שְׁפָנָ
מָאָן דְּקָרִיב בְּהַדָּה. זְפָאִין
אִינָנוּ יִשְׂרָאֵל דְּקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ
הַוּא יִהְיֵב לְזֹן אָוּרִיָּתָא
וְאָמַר לְזֹן (וַיָּקָרָא יְהִי) וְאֶל אַשָּׁה
בְּגַדְתָּ טְמָאָתָה לֹא תִּקְרַב
לְגַלְוֹת עִזּוֹתָה אָנָי יְהִי.
אָמַר לֵיהּ הָאֵי מָאָן

קָצֵרִי בַּיְדֹוי, וֶפְתָּקִין עֲשָׂרָה
נְטִיל בְּגִינְתָּא דַעַדְן
לְאַתְקָנָא אַרְעָא עַל גּוֹפִיהָן
דְּצִדְיקִיא.

אמָר לֵיה אַלְיעָר בְּרִי חַמִּית
הַוִּית יְתִיר מַמְלָאָבָא קְדִישָׁא
דַעַלְמָא, בְּעָשָׂרָה אַתְבָּרִי,
בְּעָשָׂרָה אַתְנָהִיג. בְּעָשָׂרָה
בְּרִסְמִיא קְדִישָׁא, בְּעָשָׂרָה
אוֹרִיְתָא, הוּא בְּעָשָׂרָה
מַטְלָנוֹי, בְּעָשָׂרָה עַלְמַיִן
עַלְאַיִן (בְּעָשָׂרָה) וְחַד עַלְאָה עַל
בְּלָא בְּרִיךְ הוּא.

וְאִימָא לְדֹבֶר מְלָה דַעַתְהָה
דַמְאָרִי דַמְתַגְנִיתָא הָוָה בְּהָאִי
מָה בְּתִיב וַיְקַח הַעֲבָד עֲשָׂרָה
גִּמְלִים מְגַמְלִי אַדְנִיו וַיְלַחַ.
אמָר לֵיה רַבִּי זְבִינָא
לְפִסְוקָא דָא, אַבְל וְכֹל טוֹב
אַדְנִיו בַּיְדוֹ מָהו. אָמָר לֵיה
הָוָה שְׁמִيه דַמְאָרִיה דָאַזְוֵיל
גַּבְיָא לְאַעֲלָא לֵיה וְלְאַנְהָנָא
(וְלְאַגְגָנָא) לֵיה, אָמָר דָא וְכָא
הָוָה בַּי שְׁמֵי בְּקָרְבוֹ.

תְּנַן אָמָר רַבִּי אַבְהָוָתָא חַווִּי,

דָאַסְתָּפֵל בְּצִפְצּוֹפּוֹי דַעֲופִי
אַמְאִי אַקְרִי בְּחַשׁ . אָמָר לוֹ
דְהָא מְהַהְוָא סְטָרָא קְאָתִי
דְרוֹתָה מְסָבָא שְׁרִיאָא עַל
הַהְוָא עַוְפָא (דף קכט ע"א) וְאָודָע
מְלִין בְּעַלְמָא. וּכְלָ רַוִּיחַ
מְסָבָא בְּנַחַשׁ אַתְדַבְּקָוּ
וְאִתְיַיּוּ לְעַלְמָא וְלִיתְ מְאָן
דִּישְׁתְּזִיב מְגִיה בְּעַלְמָא,
דְהָא אִיהֵי אַשְׁתְּפָח עַם
כָּלָא, עַד זְמָנָא דְזָמִינָא
קוֹידְשָׁא בְּרִיךְ הָוָא לְאַעֲבָרָא
לֵיה מְעַלְמָא כִּמְה דָאַתָּמָר
דְכַתְּבִיב, (ישעיה ס"ה) בְּלֹעַ הַמֹּות
לְבָצָח וּמְחָה יְיָ אֱלֹהִים דְמַעַה
מְעַל כָּל פְנִים וְגוֹ. וּכְתִיב,
(זכריה י"א) וְאֵת רַוִּיחַ הַטְמָאָה
אַעֲבִיר מִן הָאָרֶץ וְגוֹ.

רַבִּי יְהִידָה אָמָר, אַבְרָהָם
יִדְעַ בְּהָהִיא מְעַרְתָּא
סִימָנָא, וְלִבְיָה וּרְעוֹתִיהָ תִּמְנָן

מן דידע שמיה על בורייה,
ידע דהוא ושמיה חדר הוא,
קודשא בריך הוא ושמיה
חר דכתיב, (בריה ז) יי' אחד
ונגו (בלהו) בלומר השם והוא
אחד.

אמר רבי אבא אית
לאסתכלא בפרשタ דאן:
ויברך הגמלים מהווין לעיר
אל באר הפימים. אמר רבי
אבא מהווין לעיר, בא הוא
בי קברי. אל באר הפימים,
דתניא הנכבדים בbatis
קברי אתם שנשאו וננתנו
בתורה, דהא תנן בשכננס
אדם לאברה מה דשאלו ליה
תחילה אם קבע עתים
להורה דכתיב, (ישעה לו)
והיה אמינה עתה וגנו.
ובשיצא אין דין (לקיים)
להקאים בתחלת.

אמר רבי אבא לעת ערבות
זהו יום שני שהוא ערבות
השבת שאנו הזמן לקיים
מתיא, מי משמע דתנן
שיטתא אלף שני הוי

תוה, בגין דמקדמת דגנא
על לתמן וחמא לאדם
וחוה טמירין תפמן. ומגנא היה
ידע האינו הו. אלא חמא
דיוקניה, ואסתכל ואטפתה
ליה חד פתחא דגנטא דען
תמן וההוא דיוקנא לאדם
הוה קאים לגביה.

ותא חזי כל מאן דאסתכל
בדיוקנא לאדם לא
אשרתויב לעלמין ממיתה,
בגין דהא בשעתא דבר נש
אסטלך מעולם חמי ליה
לאדם ובזהו זמנא מית.
אבל אברהם אסתכל ביה
וחמא דיוקניה ואטקיים,
והמא נהורא הנהור
במערתא וחד שרגא דליק,
כדין תאיב אברהם דיוריה
בזהו אתר, ולבייה
ורעوتיה היה היה תדר
במערתא.

עלמא, והוא אלף הששי
שהוא סיום הכל, והיינו
לעת ערב, זמן סיום הכל.
לעת צאת השוואות, אלו
הם תלמידי חכמים
השוואים מימיה של תורה
שהוא עת ליצאת ולחתנער
מן העפר.

ו אמר רבי אבא עוד יש
לדעת רתנו אותן
המתעטקים לדעת את
בוראם בעולם הזה ונשمرת
בתשלומה לעולם הבא זכו
ליצאת משבויות הגשמה
הולד לדעת מי הוא גופה
 ממש ומאי הוא. הנה אנכי
נצח על עין הימים אף על נב
ש תלמיד חכם הוא הולך
אחר התשלום, דכתיב ויהי
העלמה היוצאת לשאוב
ו אמרתי אליה השקני נא
מעט מים מכחך אמר לו
רמו ידיתו ממה שהשנה.
و אמרה אליו גם אתה שתה,
אף אתה עבד (במוש) במוני

תא חזי, השטא אברהם
בחכמה עבד בזמן
דtabע קברא לשרה, דהא
כד Tabע לא Tabע למערתא
בזהו זמנה, ולא אמר
דברי לאתפרשא מפייה.
אלא אמר, לנו לי אחוזת
קבר עמכם ואקברה מתי
מלפנינו. ואי תימה דלא תורה
עפרון תמן. תמן תורה,
דכתיב ועפרון יושב בתוך
בני חת, ואברהם לא אמר
לייה בה היא שעתא כלום.
אלא מה דאמר לו, אמר
במה דכתיב וידבר
אל בני חת וגוי. וכי סלקא
דעתה ד אברהם בעא
לאתקברא בגיןיה בין
מסabin או דתאותיה תורה
עמהון, אלא בחכמה עבד.
וילפינן (דף קכו ע"ב) אורח

וְלֹא נִתְחַלֵּפֶת לִי (על) יְדִיעָתְךָ
בַּיְדִיעָתוֹ שֶׁל מָקוֹם בְּרוּךְ
הוּא, וְצִרְיךָ אַתָּה לְהַשִּׁיג
שָׁאַתָּה נִבְרָא בָּמוֹנִי.

וְגַם לְגַמְלִיךְ אֲשֶׁר, בְּלוּמָר
יְדִיעָת הַשְׁגַתִּי שֶׁלֹּא הַשִּׁינוּ
סִיעָתְךָ, וַיַּדְעָתִי בַּי מַעַלָּה יִשְׁלַׁחְתָּ
לִי) עַלְיךָ וְהַיָּאךְ נִבְרָא אַתָּה
מִזְיוֹן הַבְּתוּן אֲצֶלֶךָ. אִם הוּא
אָוֹםֶר סִימְנוּ זֶה יְהִי מִסּוּר
בַּיָּדִי עַל כָּל דִּבְרִים אַלְוָן,
וְאַדְעַ שְׁהִיא הָאֲשָׁה הוּא
הַגּוֹף מִאוֹתָה הַגְּשָׁמָה

הַשְׁבֹועָה שַׁה שְׁבִיעָנִי
וַיְהִי הוּא טָרֵם בָּלָה לְדִבָר
וְנוּ. רַבִּי יִצְחָק אָמָר רַבִּי
יְהוֹדָה בַּעֲדָה שֶׁבֶל הָעֲנִינִים
הוּא רֹצֶחֶת לְנַפּוֹת עַל הַגּוֹף,
מַאי בְּתִיב וְהַגָּה רַבְקָה
יָוֹצָאת, זֶה הַגּוֹף קָדוֹשׁ
שְׁנַת עַסְק בְּדָבְרֵי תֹרַה
וּבְתָת גּוֹפָו לְהַשִּׁיג וְלַדְעַת
אֶת קוֹנוֹ. אֲשֶׁר יַלְדָה
לְבָתּוֹאֵל, אָמָר רַב יְהוֹדָה
בְּתוֹ שֶׁל אֵל. בֶּן מְלָבָה, בֶּן

אַרְעָא הַכָּא בְּמֵה דְעַבְדָּ
אֶבְרָהָם, דְהָא בְּגִין
דְתַאֲבַתִּיה וְרַעֲוֹתִיה הַוָּה
בְּהַהְיָה מַעֲרָתָא, אֲפָעָל גַּב
דְתַהּוֹה תִּמְןָן, לֹא בְּעָא
לִמְשָׁאַל לִיה מִיד הַהְוָא
רַעֲוֹתָא דְתַהּוֹה לִיה בְּמַעֲרָתָא,
וְשָׁאַיל בְּקַדְמִיתָא מַה דָּלָא
אֲצֶטְרִיךְ לִיה לְאַגְּנוֹן אַחֲרָנִין
וְלֹא לְעַפְרוֹן.

כִּיּוֹן דָאָמָרוּ לִיה קְמִי
עַפְרוֹן שְׁמַעַנוּ אַדְנִי
נְשִׁיא אֱלֹהִים אַתָּה בְּתוּכָנוּ
וְגוּ. מַה בְּתִיב וְעַפְרוֹן יִשְׁבּ
בְּתוֹךְ בְּגִי חַת. יִשְׁבּ בְּתִיב,
מִשְׁירֹותָא דְמַלְיִין דָאָמָר
אֶבְרָהָם תִּמְןָן הַוָּה. כְּדִין אָמָר
שְׁמַעַנוּ וְפָגַעַ לִי בְּעַפְרוֹן
בְּנֵצֶח וַיִּתְן לִי אֶת מַעֲרָת
הַמְּכֻפָּלה אֲשֶׁר לוּ וְגוּ. וְאֵי
תִּמְאַ בְּגִין יִקְרָא דִילִי יִתְיַיר

מלבה של עולם. אשת נחזר אחיו אברהם. חברתו השבל גוף שנדרבק בשבל והיא אח הנשמה. ובידה על שכמה, משא החכמה עליה.

וירץ העבר ל夸ראתה. זה מטטרוֹן. ויאמר הגמיאני נא מעט מים מבחן, אמר לי רמו חכמתא בידיעת בוראך מה שעסקת בעולם שיצאת ממנה. אמר רבי בא כדרישתינו, אחר כל זה מה כתיב ואשים הנזום על אפה והצמידים על ידה. אמר רבי אבא אתם העצמות שנפלו לך אזן ולכאנ, הוא צומד אותם ושוקלים זה על זה במה דעת אמר, (ישעה ח) עצמותיך יהליין. אמר רבי אבא באורה שעה אותו הנוף עומד בארץ ישראל ושם נכנס בו נשמהו. אמר רבי יוחנן מי מוליך הנוף לאرض ישראל, אמר רבי זירא

מבינו אני עבד שלא רעינה בכון בתוככם, בגין לאתקברא ביןיכו דרעינה בכון בגין שלא אתפרש מבינו.

רבי אלעזר אמר בשעתא דעלן אברהם במערתא היך עאל. בגין דהוא רהייט אבתריה דההוא עגלא דכתיב ולאל הבקר רץ אברהם וגוי. וזהו בן בקר ערך עד והוא מערתא וועל אבתריה וחמא מה דחמא.

תו בגין דאייה צלי כל يومא ויוםא והוה בפיק עד הוא חקל היהוה סליק ריחין עלאין, וחמא בהורא דנפיק מגו מערתא וצלי תפין, ותפין מליל עמיה קויד שא בריך הוא, ובגין כה

קַוְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא עוֹשָׂה
מְחִילוֹת פֶּתַח הָאָרֶץ וְהָם
מִתְגַּלְגֵּלים וְהוֹלְכִים לְאָרֶץ
יִשְׂרָאֵל הַדָּא הוּא דְבַתִּיבָּה,
(ישעה כו) וְאָרֶץ רְפָאִים תְּפִילָה.
אמָר רַבִּי יִצְחָק גַּבְרִיאָל,
מוֹלִיךְ אֹתָם לְאָרֶץ יִשְׂרָאֵל,
מִנָּא לְזָנָה דְבַתִּיבָּה, (בראשית כד)
הַתְּלִבִּי עִם הָאִישׁ הַזָּהָר,
וּכְתִיבָּה הַתָּם (הניאל ט) וְהָאִישׁ
גַּבְרִיאָל. אָמָר רַבִּי יוֹסֵי מַאי
דְבַתִּיבָּה וּלְרַבְקָה אָח וְשָׁמוֹ
לְבָנָן. אָמָר רַבִּי יִצְחָק אֵין יָצַר
הַרְעָבָטָל מִן הָעוֹלָם, אֲף עַל
פִּי שְׁכָלוּ לֹא נִמְצָא קַצְחוֹ
נִמְצָא.

תֵא חָנוּי, בְּתִחְלָה בְּשָׁהִיה
מוֹטָל בְּעוֹלָם הַזָּהָר נִקְרָא
לוֹט, לְעוֹלָם הַבָּא (יבדל) יִבְטָל
מִן הָעוֹלָם, אֲבָל (לעתייד לְבָא)
לֹא בּוֹלֵו, וּנִקְרָא לְבָנָן לֹא
מִנּוֹל בְּבָרָא שׂוֹנָה אֲלָא
כְּמַאוֹ דְסַחִי מִנּוֹלוֹ. לְבָנָן
לִמְאי אַצְטְרִיךְ. אָמָר רַבִּי
שְׁמַעַן לְמַעַבָּד פְּרִיה וּרְבִיה

בַּעֲאַלְיהָ, דְתַאֲוַתִּיהָ הַזָּהָר
בְּהַהְוָא אַתְרַתְּדִיר.
וְאֵי תִּמְאָא אֵי הַכִּי אַמְּמִי
לֹא בַּעֲאַלְיהָ לְהַזָּהָר
הַשְׁתָּא, בְּגִין דָלָא יִשְׁגַּחֲוֹן
עַלְיהָ הַוְאֵיל וְלֹא אַצְטְרִיךְ
לִיה. הַשְׁתָּא דְאַצְטְרִיךְ לִיה,
אָמָר, הַא שְׁעַתָּא לִמְתַבָּע
לִיה.

תֵא חָנוּי, אֵי עַפְרוֹן הַזָּהָר
בְּמַעַרְתָּא מַה דְתַהְוָה חָמֵי
אַבְרָהָם בָּה, לֹא יִזְבִּין לְהָ
לְעַלְמָין. אַלְא וְדָא לֹא חָמָא
בָה וְלֹא כְלָום, דְהָא לִית
מַלְהָ אַתְגָּלִיא אֲלָא
לִמְאִירִיה, וּבְגִין כֵּה לְאַבְרָהָם
אַתְגָּלִיא וְלֹא לַעַפְרוֹן.
לְאַבְרָהָם אַתְגָּלִיא דִילִיה
הַזָּהָר, (דף קכח ע"א) לַעַפְרוֹן לֹא
הַזָּהָר אַתְגָּלִיא לִיה דָלָא הַזָּהָר
לִיה חֹלְקָא בֵיה. וּבְגִין כֵּה

אצטראיך, הדאמר רבי שמעון אמר אין יוצר הארץ נמצא, פריה ורביה אין מצוי.

תא שמע כיון שהנוף נבנה ועומד בקיומו, מאי בתיב וישלחו את רבקה אחותם וננו. מאי (הו) ואת מניקתה, זה במחנה הענוהה. רבי יצחק אמר זה במח הנוף.

רבי אבחו פתח בהאי קרא (שיר השירים ד) אני מלכונן בלה אני מלכונן TABAI ונו, אמר רבי אבחו כיון שהנוף נבנה על קיומו ו מביאין אותו לקבל נשמהו לארץ ישראל, הנשמה ממתקנת אליו ויוציאת לקרהתו במא דאית אמר ויצא יצחק לשוח בשדה. הדא הוא דכתיב אני מלכונן בלה. זו היא הנשמה. תשורי בראש אמנה, היינו דכתיב וישא עיניו וירא.

אמר רבי יהודה אם היא הנשמה, תינה אברהם

לא אתגלי לעפרון כלום, ולא הוה חממי אלא חשובא, ועל דא זבין לה.

ומה דלא תבע אברהם בקדמיתא דייזבין ליה זבין, הדא אברהם לא קאמיר אלא ויתן לי את מערת המכפלה אשר לו וגוו. בכסף מלא יתגנה לי וגוו, ואיה אמר השדה נתתי לך והמערה אשר בו לך נתתיה וגוו. בגין דכלא הוה מאיס עלייה לעפרון דלא ידע מה היה.

ותא חזוי, כד עאל אברהם במערתא בקדמיתא, חמאתמן בהזרא, ואתרמי עפרא קמיה, ואתגלי ליה תריין קברין אדחבי אסתלק אדם בדיוקניה וחמא ליה לאברהם ותמייך, ובייה (חיה)

בדק אמרון, אבל יצחק מהו.
אמר רבי אבاهו הא חבריא
אמרו דעכשיו אתקרי יצחק
על שם חדוותא שניאה
dbeعلמא.

אמר רבי אבاهו בתקלה
נקראת הנשמה אברם
והגוף שרה, עכשיו נקראת
הנשמה יצחק והגוף רבקה.
תנו במתניתין, אמר רבי
שמעון ארבעים שנה קודם
קיים הגוף ממתנתה הנשמה
לגוף הארץ ישראל. באיזה
מקום במקומו המקדש.

אמר רבי אבاهו תא חוו,
ויקח את רבקה ותהי לו
לאשה ויאחבה וינחם יצחק
אחרי אמו. אהוב לאותו
הגוף וממתנתם עמו, והוא עת
לשחוק והחרודה בעולם.

אמר רבי יהודה לא כל
פרשתא דא אתברר לנו,
אבל לא יכילנא למניע
מהו:

כלום, והשתא מה דהוה טמיר קם ואסתליך וכדין
קם פלא בגמואשי.

ידע אברהם דתמן (הה) הוא
זמין לאתקברא.
אמר ליה אברהם, במטו
מינעה, קוסטרא קטיר
אית הכא. אמר ליה קודשא
בריך הוא טרמי הכא
ומההוא זמנה עד השטא
אתטמנא בגילדא דקירותא
עד דאתית אנת בעלמא,
השתא מפואן ואילך הא
קיומה לי ולעלמא היה
בגינעה.

חמי מה כתיב ויקם השדה
והמערה אשר בו,
קיימה ממיש היה ליה מה
دلآل היה ליה עד השטא.
רבי אבא אמר ויקם השדה,
ודאי קימה ממיש דקם
ואסתלק קימה דאברהם
בגין דעד השטא לא אתחו
תמן כלום, והשתא מה דהוה טמיר קם ואסתליך וכדין

**אמָר רַבִּי שְׁמֻעוֹן בְּשֻׁעַטָּא דַעֲלָל אַבְרָהָם בְּמַעֲרַתָּא
וְאַעֲילָ שָׂרָה תִּמְזֵן, קָמוּ אָדָם וְחַווֹה וְלֹא קִבְּלוּ
לְאַתְקִבְּרָא תִּמְזֵן, אָמְרוּ וַמָּה אָבִן בְּכַסּוֹפָא קִמְּיִ קִידְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא בְּהַהוּא עַלְמָא בְּגִין הַהוּא הַוּבָא דְגַרְיִמְנָא
וְהַשְׁתָּא יִתּוֹסֵף לְזָן כְּסֻופָּא אַחֲרָא מִקְּמִי עַזְבָּדִין טְבִינָה
דְבָכוֹ.**

**אמָר אַבְרָהָם הָא אָנָא זְמִין קִמְּיִ קִידְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
בְּגִינְךָ דְלֹא תְכַסֵּיף קִמְּיָה לְעַלְמָין. מִיד וְאַחֲרֵי כֵן
קִבְּרָ אַבְרָהָם אֶת שָׂרָה אַשְׁתָּו, מַאי וְאַחֲרֵי כֵן.
בְּתַר דְקִבְּיל אַבְרָהָם עַלְיהָ מֶלֶה דָא.**

**אָדָם עַל בְּדוּכְתִּיה חַווֹה לֹא עָלָת, עַד דְקִרְיב אַבְרָהָם
וְאַעֲילָ לְהָלְגָבִי אָדָם וְקִבְּיל לְהָבִגְנִיה, הַדָּא הוּא
דְכַתִּיב וְאַחֲרֵי כֵן קִבְּרָ אַבְרָהָם אֶת שָׂרָה אַשְׁתָּו, לְשָׂרָה
לֹא פָתִיב אֶלָּא אֶת שָׂרָה לְאַסְגָּאָה חַווֹה, וּכְדִין אַתִּיְשָׁבוּ
בְּדוּכְתִּיהוּ כְּדָקָא יָאָות, הַדָּא הוּא דְכַתִּיב, (בראשית ב) אֱלֹהָ
תוֹלְדוֹת הַשָּׁמִים וְהָאָרֶץ בְּהַבְּרָאָם, וְתַבִּינוּ בְּאַבְרָהָם.
תוֹלְדוֹת הַשָּׁמִים וְהָאָרֶץ דָא אָדָם וְחַווֹה. אֱלֹהָ הַשָּׁמִים
וְהָאָרֶץ לֹא פָתִיב, אֶלָּא תֹולְדוֹת הַשָּׁמִים וְהָאָרֶץ וְלֹא
תוֹלְדוֹת בָּר נְשָׁה. וְאַיְנוּן אַתְקִיְימָו בְּגִינְיה דְאַבְרָהָם. וּמְנָא
לְזָן דְאַתְקִיְימָו בְּגִינְיה דְאַבְרָהָם. דְכַתִּיב וַיָּקָם הַשְׁדָה
וְהַמְּעָרָה אֲשֶׁר בּוּ לְאַבְרָהָם. וְעַד דְאַתָּא אַבְרָהָם לֹא
אַתְקִיְימָו אָדָם וְחַווֹה בְּדוּכְתִּיהוּ בְּהַהוּא עַלְמָא.**